

[Landbrugsministeren.]

myndigheder for landbrugsministeren til at fastsætte bestemmelser til imødegåelse af giftfare for mennesker og husdyr. Disse bemyndigelser blev anvendt ved landbrugsministeriets bekendtgørelse af 1. november 1954, men som det fremgår af bemærkningerne til forslaget og den aftrykte redegørelse fra landbrugsministeriets giftnævn, er bestemmelserne endnu ikke fuldtud ført ud i livet, og de i bekendtgørelsen optagne overgangsbestemmelser er derfor stadig af stor betydning. Der foreligger således endnu ikke det fornødne erfaringsgrundlag for at foretage en revision af lovgivningen, hvorfor det foreslås, at revisionen udskydes indtil folketingsåret 1958—59.

Dette er der også enighed om indenfor erhvervslivet og blandt de sagkyndige institutioner, men da der fra handelens og industriens side overfor landbrugsministeriet er fremsat ønske om, at 1948-lovens § 1 ændres derhen, at råvarer til bekæmpelsesmidler, f. eks. koncentrat, holdes udenfor lovgivningen, vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til dette problem.

Landbrugsministeriet nærer ikke noget ønske om at blande sig i forholdet mellem fabrikanterne indbyrdes og altså heller ikke om at skabe vanskeligheder for omsætningen af råvarer — så længe omsætningen kun sker mellem fabrikanterne indbyrdes og der ikke på grund af underlødige råvarer kommer underlødige færdigvarer på markedet. Derimod kan man ikke gå med til, at der skulle være frit slag for salg af underlødige råvarer, idet dette indebærer en mulighed for underlødige færdigvarer. Når hertil kommer den risiko, der er ved, at forbrugerne opblander og bruger de farlige koncentrat i stedet for at bruge de mindre farlige færdigvarer, må det anses for betænkeligt at holde råvarerne udenfor loven, idet der i så fald ville være større mulighed for, at koncentratene ender hos forbrugerne.

Da der på den anden side ikke er trang til samme strenge regler for fabrikanternes indbyrdes handel, er bestemmelserne herom

i vidt omfang blevet lempet med hensyn til handelen med råvarer, og det er mit indtryk, at disse lempelser skulle være tilstrækkelige, men skulle der fra branchens side være enkelte ønsker, er jeg selvfølgelig altid parat til en forhandling. Jeg behøver vist ikke at sige, at den loyale handel ikke behøver at være bange for bestemmelserne.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Jeg har endvidere den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om bekæmpelse af flyvehavre*.

Flyvehavren har i visse af landets egne fra gammel tid haft en ret stor udbredelse, medens til gengæld andre egne af landet har været helt forskånet for dette ukrudt.

I de senere år er der imidlertid sket en ændring heri, idet flyvehavren har bredt sig over så at sige alle egne af landet.

Statens forsøgsvirksomheder og landbrugsorganisationerne og disses konsulenter har været opmærksomme på dette forhold og har søgt at hindre udbredelsen af dette ukrudt og søgt at skabe interesse hos ejerne af allerede angrebne ejendomme i en udryddelse.

Har flyvehavren først vundet rigtig indpas på en ejendom, er den meget vanskelig at få udryddet; det kræver omlægning af sædskiftet og en besværlig og bekostelig lugning m. v.

Ved nogle undersøgelser, der er foretaget i 1954 og 1955 af De samvirkende sjællandske Landboforeninger og Husmandsforeninger af samtlige ejendomme i en række sjællandske sogne, har det vist sig, at godt en fjerdedel af ejendommene havde flyvehavre, og det har endvidere vist sig, at flyvehavren findes så mange steder på Sjælland, at en yderligere udbredelse må befrygtes. Om den kraftige spredning af flyvehavren er sket ved importeret foderkorn eller med hjemmeavlet korn eller med urene tærskværker og sække, er ikke godt at sige. Det er vel sandsynligt, at alle spredningsveje hver har haft sin andel heri.